

EMILIES HJERTEBANKEN

af J. L. Heiberg.
(1840. Det kgl. Theater.)

(Joh Strauss. d. Æ.)

Allegretto.

I.

Emilie.

f

1. Nej. In - tet i Ver - den kan lig - nes ved et Bal! En Pi - ge, som
2. For ny - lig min Tan - te til Lum - bye tog mig hen, vist al - drig den
3. Og vid - ste jeg end, at mit Liv gik i Kehr - aus, jeg tror knap, jeg

dan - ser, hun vir - ker i sit Rald. Har først kun Or - che - stret be - gyndt sit Spil,
Af - ten for - glemmer jeg i - gen. Først sad jeg saa stil - le, med Ø - ret spændt,
mod - stod Mu si - ken af min Strauss: og fik jeg at lø - re ham selv der - til.

straks, maa sig Fød - der - ne flyt - te der til. In - gen Mu - sik kan dog lig - nes ved To - ner - ne
nøj - e jeg ag - ted paa hvert In - stru - ment. Men da nu To - ner - ne jub - len - de slyn - ged sig,
vist jeg mig dan - sed i - hjel ved hans Spil. Tan - te! Din Vre - de Dig ly - ser af Mi - ner - ne.

af den for - tryl - len - de Straussi - ske Vals! Strauss bæ - rer Pal - mer - ne, Strauss bæ - rer
li - ge - som Aan - der, der sno sig i Dans, blev jeg u - ro - lig, paa Sto - len jeg
o men til - giv og mig skaan for Din Spot! He - le min Sjæl er nu hos Vi - o -

Kro - ner - ne! saa jeg ham, faldt jeg ham vist om hans Hals. Hvad han kan gjo - re for
gyn - ged mig, Hvir - ve - len hen - rev min Fod og min Sans. Sid stil - le! sag - de min
li - ner - ne, Ba - ser - ne. Hor - ne - ne, Fløj - te, Fa got. Hvor er det mu - ligt at

ma - ge - lø - se Ting! Hvo ham kun hø - rer, maa drej - e sig om - kring; hans Bu - e
 Tan - te, næ - sten vred. — Jeg kan ej, Tan - te! det er U - mu - lig - hed. — „Gjør in - gen
 hol - de sig i Ro? Du selv jo rok - ker, vi rok - ke beg - ge To; Ja, stod den

blev til et Seep - ter i Haand, der - med han lø - ser de tun - ge - ste Baand,
 Op - sigt! Dig ik - ke bla - mer!“ — Tan - te! den sy - ven - de Him - mel jeg ser!
 her - paa det ma - gi - ske Sted, Tan - te, Din Dragki - ste dan - se - de med!

der - med han lø - ser de tun - ge - ste Baand.
 Tan - te! den sy - ven - de Him - mel jeg ser!
 Tan - te, Din Drag - ki - ste dan - se - de med!

Andantino.

„Auf einem Baum ein Kuckuck sass.“

p *ad libitum sua bassa.*

II.

1. Højt paa en Gren en Kra - ge —
 2. Saa kom en hæs - lig Jæ - ger —
 3. Han skjød den stak - kels Kra - ge —

Sim - se - la - dim bam - ba se - la - du se - la - dim — højt paa en Gren en Kra - ge sad.
 Sim - se - la - dim bam - ba se - la - du se - la - dim — saa kom en hæs - lig Jæ - ger hen.
 Sim - se - la - dim bam - ba se - la - du se - la - dim — han skjød den stak - kels Kra - ge ned.

Allegretto.

„En Steiermarker.“

III.

1. Vor gam-le Ca-ro holdten Støj, thi Vognen kom for Døren; min Kuf-fert og mit
 2. Saasnart jeg hør-te HornetsLyd, jeg alt fikHjærte-banken, thi Rej-sen, som en
 3. O Lyk-ke, naar man let i Sind saa let ad Vej-en rul-ler, for-an os Alt i
 4. En- hver Sta-tion man kommer til, os ej blot fri-ske He-ste, men E-ven-tyø for-

Rej-se-tøj blev baa-ret ud af Sø-ren. En Po-stillon i Frak-ke rød paa Bukken sad, han Ivar saa sød, han
 Tu-sind-fryd i Blomster, stod for Tanken; Vel gav ej Hør-net Straussisk Klang, dog slog mit Hjør-te hver en Gang det
 Ro-sen-skin, det Mør-ke bag vor Skulder! De ra-ske He-ste fa-re frem, og Po-stil-lo-nen mun-tre den. Han
 skaf-fe vil; hvis ej, vil nok den næ-ste. Run frem-ad hi-ger Længslens Magt; ad Alt som er til-ba-ge lagt, man

blæ-ste, han blæ-ste: La, la, la la la la la la la. La, la, la la la la la la la. mf
 blæ-ste, det blæ-ste: La, la, la la la la la la la. La, la, la la la la la la la. f
 blæ-ser, han blæ-ser: La, la, la la la la la la la. La, la, la la la la la la la.
 blæ-ser, man blæ-ser: La, la, la la la la la la la. La, la, la la la la la la la.

Allegretto moderato.

J.L. Heiberg.

IV.

1. „Hør, E mi-li-e, lad Dig nu si-ge! Du maa sid-de paa Bal-let saa stivsomen Pind. Gjør kun
 nu: Hvis en Laps en-ga gerer Dig til Vals og Ga-lop, gjør Du rigtigt og ret, naar med

ej som hos Lumbye min Pige, men betænk, Du maa sty-re Dit hæf-ti-ge Sind! Kjø-re Tan- tel jeg har in-gen Tan-ke, naar mit
 Høflighed Du re-fu serer; det er Nok, naar Du si-ger, Du tror, Du er træd! Kjø-re Tan- tel jeg har in-gen Tan-ke, naar mit

Hjærte begynder at ban-ke; og jeg véd, at som Ham-me-re ban-ke det vil, naar jeg hø-rer det Straussiske Spil. 2. Et end-
 Hjærte begynder at ban-ke; og jeg véd, det vil ban-ke med Takten omkaps, naar til Dansen mig fø-rer en Laps.

Allegro moderato.

Joh. Strauss. (d. Æ.)

V. *f* Mit Hjer-tes *p* Ban - ken selv jeg ik - ke fat - ter, nu staar det stille, nu slaar det
Ban - ken selv, jeg ik - ke fat - ter, nu staar det stille, nu slaar det

at - ter. O hvil - ken Lyst, hvor Lys og To - ner spil - le, sig frem at stil - le ved Fe - stens
at - ter. O hvil - ken Lyst, hvor Lys og To - ner spil - le, sig frem at stil - le ved Fe - stens

Pragt! Har Mu - si - kens Aan - de - kor mig forkyndt sit Trolddoms - ord, og mig Ly - den dra - ger, dra - ger hen med
Pragt! Gid kun Vogn - nen var hersnart! gid den skjød den sam - me fart, som min Læng - sel, fremad, fremad, Glæ - dens

Magt, og det Slag, mit Hjer - te slaar, li - ge ned i Fo - den gaar, som i Hvir - vel drej - es, drej - es u - for
Vej! Jeg kan An - det ej for - staa, end at Kusk og He - ste maa ha - ve sam - me gla - de, gla - de Hast som

sagt. Mit Hjertes Ban - ken selv jeg ik - ke fat - ter; nu staar det stil - le, nu slaar det
jeg.

at - ter. O hvi - ken *Tale:* *f* Lyst. Der kommer Vognen!